

Arrest

nr. 168 351 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal stelt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde bloedwraak met de familie G. en het daaruit volgende incident op 5 mei 2012 volledig op de helling zetten. Hij wijst dienaangaande onder meer op het feit dat verzoeker in Albanië over een grote mate van bewegingsvrijheid beschikte welke, zo luidt de beslissing, haaks staat op de door hem

beweerde inperking van zijn vrijheid door de bloedwraak waarin zijn familie verwickeld zou zijn, alsook op het gegeven dat verzoeker pas drie jaar na de laatste bedreiging asiel aanvraag, terwijl hij hier eerder de kans toe had. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat de door verzoeker beschreven gebeurtenissen op 5 mei 2012 volgens de informatie waarover hij beschikt haaks staan op de klassieke erecode in Albanië (de Kanun). Daarnaast wordt weinig geloof gehecht aan verzoekers verklaarde poging om voor die feiten klacht in te dienen bij de politie. Tot slot wijst het Commissariaat-generaal op verzoekers gebrekkige kennis omtrent de familie G. waarmee zijn familie in bloedwraak zou liggen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers huidig argument, als uitleg voor zijn nalaten om tijdens zijn reizen doorheen Europa in de jaren na het beweerde incident op 5 mei 2012 nergens/geen asiel aan te vragen, dat hij destijds niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen op grond van bloedwraak gezien hij er verkeerdelijk van uit ging dat dit slechts mogelijk was voor politieke en oorlogsvluchtelingen, neemt niet weg dat van verzoeker, zoals van elk persoon die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze kon worden verwacht zich tijdens zijn reis (door Europa) naar en verblijf in Frankrijk in september 2012 zorgvuldig en gedetailleerd te informeren aangaande internationale bescherming en de wijze waarop deze mogelijks kan worden aangevraagd en verkregen. Dit geldt des te meer gelet op de verklaring van verzoeker dat nadat hij Albanië na de gebeurtenis op 5 mei 2012 had verlaten hij de bedoeling had om niet/nooit meer terug te keren. Verzoekers totale nalaten om zich, ondanks de beweerde bloedwraak die op hem en zijn familie zou rusten, tijdens zijn reizen naar het buitenland omtrent internationale bescherming te informeren en deze aan te vragen, alsook het gegeven dat hij steeds terugkeerde naar Albanië, en dan nog wel frequent juist net naar de bewuste plaats van het incident van 5 mei 2012, dit terwijl verschillende van zijn ooms er zouden zijn gevlucht en verhuisd uit schrik voor nieuwe represailles in het kader van de verklaarde bloedwraak, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat hij in de periode tussen mei 2012 en zijn laatste vertrek uit Albanië in oktober 2015 meermaals naar het buitenland ging, waarbij hij via openbare plaatsen zoals de haven van Durrës en de luchthaven van Rinas reisde, dat hij van 2010 tot en met 2015 aan de Aleksander Moisiu Universiteit in Durrës studeerde alwaar hij op kot zat, en dat hij in die periode om de drie à vier maanden naar Bathore, Tirana reisde om zijn familie te bezoeken, nota bene de plaats van het beweerde incident van 5 mei 2012 die nadien door (nagenoeg) al zijn ooms zou zijn ontvlucht uit vrees voor nieuwe represailles in het kader van de bloedwraak. Van een "extreem beperkte beweegruiimte" zoals verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene en allerminst ernstige wijze gewag maakt, is in het licht van/gelet op die verklaringen dan ook geenszins sprake, doch verzoeker beschikte daarentegen blijkens zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal over een zeer grote mate van bewegingsvrijheid, welke niet overeenstemt met, doch haaks staat op zijn bewering dat hij en zijn familie in een bloedwraak zouden verkeren. Verzoekers houding valt niet te rijmen met en stemt geenszins overeen met die van potentiële slachtoffers van bloedwraak.

Wat het beweerde incident op 5 mei 2012 zelf betreft, blijkt uit niets en verzoeker toont niet in concreto met objectieve en concrete elementen aan dat er, als al enig geloof aan dit incident zou worden gehecht, er daadwerkelijk een verband is tussen die gebeurtenis, waarbij een man hem 's nachts buiten in de tuin met een houten stok zou hebben trachten te slaan, en de familie G. waarmee verzoekers familie in een bloedwraak zou verkeren. Verzoeker beweert dit op zeer algemene wijze, doch hij komt dienaangaande niet verder dan enkele vage verklaringen en vermoedens welke hij niet hard weet te maken. Zo kent verzoeker o.a. de naam niet van zijn aanvaller die hem vergeefs met een houten stok een kopje kleiner zou hebben proberen te maken, ofschoon/niettegenstaande zijn oom op basis van zijn beschrijving zou hebben gezegd dat het om een man gaat die een band zou hebben met de familie G.

Meer/sterker nog, verzoeker weet zelfs totaal niet met wie van de familie G. hij juist in een bloedwraak zou liggen, dit terwijl de problemen met die familie reeds in 1993 zijn begonnen en de bloedwraakproblematiek dus al inmiddels 23 jaar zou aanslepen. Hij stelt dat het de mannelijke familieleden zijn die wraak willen nemen, zijnde de broers en de neven, maar hij kent, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, geen enkele van deze personen (bij naam). Van iemand die vreest vermoord te worden omwille van een bloedwraak en daarom beslist zijn land te ontvluchten, kan en mag nochtans, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, op zijn minst worden verwacht dat hij weet wie zijn belagers zijn, minstens dat hij dat ernstige pogingen onderneemt om zich omtrent

hun identiteit te informeren, waar verzoeker echter blijkt zijn verklaringen geheel in gebreke blijft. Verzoekers huidige stelling dat hij vreest dat een poging om meer informatie over de familie G. in te winnen net grote risico's inhoudt voor hemzelf en zijn familie, is niet ernstig en kan niet worden aanvaard, en het verklaart, noch rechtvaardigt geenszins zijn uiterst gebrekkige kennis en interesse hieromtrent. Immers, gelet ook op zijn huidig betoog in zijn verzoekschrift dat "het steeds de strategie was van zijn familie om zo ver mogelijk van de familie G. weg te vluchten en zo uit hun vizier te blijven. Dat het gezin van verzoeker niet verhuisde na het incident in 2012, heeft alles te maken met de gezondheidstoestand van zijn vader, de overige ooms zijn wel gevlucht", kon van verzoeker, en met hem meer uitgebreid zijn familie, in alle redelijkheid en logischerwijze worden verwacht zich zorgvuldig, uitgebreid en afdoende te informeren omtrent de familie G. teneinde eventuele risico's en het gevaar voor hun familie te kunnen inschatten en zich hiertegen te (trachten te) wapenen en hiervoor mogelijkerwijze hulp en/of bescherming te bekomen. Verzoekers vastgestelde uiterst gebrekkige kennis en interesse omtrent (de identiteit van) de familie G. ondergraaft op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn relaas.

Betreffende het door verzoeker neergelegde attest van het Comité voor Nationale Verzoening, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak en Gjin Marku, voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, sinds december 2011 beschuldigd wordt van het vervalsen van documenten, kan aan het door verzoeker neergelegde attest van het Comité voor Nationale Verzoening geen bewijswaarde worden gehecht.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. geweld, wapenbezit, de Kanun, bloedwraak en corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, geheel in gebreke.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij licht toe dat zij haar land van herkomst niet verlaten heeft omwille van economische motieven en hoopte dat er een oplossing zou gevonden worden voor haar probleem. Zij wijst er op dat vele leden van haar familie uit Albanië zijn vertrokken omwille van bloedwraak. Verzoekende partij wijst er op dat zij duidelijke en klare elementen heeft aangegeven waarom zij vrees voor vervolging omwille van feiten die meer dan 20 jaar geleden gebeurden. Verzoekende partij stelt dat er vanuit een orthodoxe visie op de wijze waarop een vluchteling zich moet gedragen wordt vertrokken. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS